

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Berzétei & Abonyi Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Berzétei Ákos ügyvéd által képviselt **felperes neve** felperesnek - a dr. Krausz Ilona ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve** I. r. és **II.rendű alperes neve** II. r. alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Heves Megyei Bíróság 2007. március 13-án meghozott P.20.072/2006/20. számú ítélete ellen a felperes 21. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az egyetemlegesen jogosult alpereseknek 120.000 (százhúszezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az adóhatóság felhívására azt ott írt időben és módon fizessen meg 424.800 (négy százhuszonnégyezer-nyolcszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Keresetében a felperes 11.900.000 forint és annak 2001. február 15-től a költségvetési törvényben meghatározott mértékű késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni az I-II. rendű alpereseket, mert elhunyt gyermeke tulajdonát képező, általa örökölt 10 játékgép jogellenes elszállításával és birtokban tartásával a gépek elszállításkori értékével azonos összegű kárt okoztak neki (Ptk. 339. § (1) bekezdés, 344. § (1) bekezdés, 355. § (1)-(2) és (4) bekezdés, valamint 360. § (1) bekezdése).

Az alperesek a kereset elutasítását kérték, annak jogalapját és összepszerűségét is vitatták. Hangsúlyozták, hogy a felperes a perben sem a tulajdonjogát, sem jogellenes magatartásukat nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az egyetemlegesen jogosult alpereseknek 200.000 forint perköltséget. Rendelkezése szerint költségeit a felperes maga viseli.

Határozatának indokolásában rögzítette, hogy az alperesek védekezésére figyelemmel elsősorban azt kellett vizsgálnia, hogy a kereset tárgyát képező játékgépek a felperes tulajdonát képezték-e, azok elszállításával a felperes vagyona csökkent-e. A hagyatékátadó végzés indokolásának 9. oldalán rögzített felperesi nyilatkozatnak és a felperes perben tett személyes előadásának összevetése alapján rögzítette: a felperes a hagyatéki eljárásban maga állította, hogy az automaták nem az elhunyt tulajdonát képezték, azt pedig nem bizonyította, hogy ez az előadása csak a nyerőgépekre vonatkozott volna. A hagyatéki eljárásban tett felperesi nyilatkozatot látszott alátámasztani az a két bérleti szerződés, amely a bérbeadó társaság és bérlőként a felperes elhunyt gyermeke között jött létre. A felperes a perben állította, hogy a bérleti jogviszony megszűnését követően a játékgépek megszerezhetővé váltak, és rendelkezésére állnak a tulajdonjog megszerzésének tényét igazoló számlák, ezeket a birtokában lévőnek állított számlákat azonban a bíróság figyelmeztetése ellenére sem csatolta. A felperes a hagyatéki eljárásban úgy nyilatkozott, hogy a játékgépeket bérelték, és a büntetőeljárásban is ellentmondásos nyilatkozatokat tett, mert először azt állította, hogy a flipperesek annak a bt-nek tulajdonában vannak, amelynek gyermekeivel a tagjai voltak, később pedig már úgy nyilatkozott, hogy a gépek nem a gazdasági társaság, hanem gyermeke tulajdonát képezték. A hagyatéki eljárásban tett nyilatkozat utóbbi megváltoztatása, a bt. felszámolását végző felszámoló nyilatkozata, illetve a felperes kérelmére indult póthagyatéki eljárásban hozott végzés a felperes tulajdonjogának bizonyítására önmagában nem alkalmas, utóbbi végzésnek tulajdonjogot keletkeztető hatása nincsen. A felperes a Pp. 164. § (1) bekezdésére, 141. § (2) és (6) bekezdésére kiterjedő tájékoztatása és felhívása ellenére sem csatolta és terjesztette elő az erre engedélyezett, majd meghosszabbított határidő alatt a tulajdonjogának alátámasztására szolgáló bizonyítékait és bizonyítási indítványait. A felszámoló nyilatkozata alapján csak az állapítható meg, hogy a játékgépek nem a bt. tulajdonát képezték, a felperes indítványára meghallgatott tanúk a felperes tulajdonjogáról semmilyen adattal nem tudtak szolgálni. Mindezek alapján a keresetet elutasította. Az alpereseket képviselő ügyvéd munkadíjából álló, áfával növelt összegű perköltséget a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (6) bekezdése alapján állapította meg, annak megfizetésére pedig a Pp. 78. § (1) bekezdése folytán kötelezte a felperest.

Fellebbezésében a felperes az ítélet részbeni megváltoztatását és keresetének 7.080.000 forint és járulékai erejéig történő teljesítését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy tulajdonjoga nem bizonyított, a póthagyatékot átadó végzessel ugyanis a közjegyző valamennyi perbeli játékgép tulajdonjogát törvényes öröklés címén átadta neki, ez a határozat

tehát tulajdonjogát igazolja. A gépek hitelesítéséről kiadott bizonyítványok is alátámasztják, hogy a perbeli berendezések elhunyt gyermeke tulajdonát képezték, hiszen az okiratokon látható, hogy ezeket tulajdonosként mutatta be a hivatalnál. Az elsőfokú bíróság elutasító döntését részben az ellentmondásos nyilatkozataira alapította, az ezek közötti eltéréseknek azonban az volt az oka, hogy gyermeke halálakor az egyes vagyontárgyak tulajdonjogi helyzetéről még nem rendelkezett pontos információkkal. A tanúk vallomásának értékelésével kapcsolatban kiemelte: a tanúk nem tettek olyan nyilatkozatot, hogy a berendezések nem az ő tulajdonát képezik, és azt sem állították, hogy azokat nem az alperesek szállították el. Az alpereseknek a tulajdonjogát vitató magatartása rosszhiszemű pervitelt valósít meg. Az alperesek 4 gép elszállítását minden alkalommal elismerték, ezért csak ezeknek a gépeknek az összértékével egyező kártérítés és járulékai egyetemleges megfizetésére kéri kötelezni őket. Az elsőfokú eljárásban követelése összegszerűségének bizonyítására már indítványozta igazságügyi szakértő kirendelését, ezért kérte, hogy a másodfokú bíróság indítványának adjon helyt, ha az alperesek ezeknek a berendezéseknek az értékét még mindig vitatják. A másodfokú eljárásban okiratokat csatolt tulajdonjoga bizonyítására.

Az alperesek az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, döntése is jogszerű. A felperes tulajdonjogát nem bizonyította a perben, erre ugyanis sem a hagyatékátadó végzés, sem a büntetőeljárásban tett több nyilatkozat, sem a póthagyatékot átadó végzés nem alkalmas, ezt a tényt a felszámoló nyilatkozata, a játékautomata hitelesítéséről szóló bizonyítványok egyike és a meghallgatott tanúk vallomása sem bizonyítja. A felperes másodfokú eljárásban csatolt további bizonyítékait a Pp. 8. §-ba ütköző módon terjesztette elő, túl azon, hogy tulajdonjogát ezek az okiratok sem bizonyítják.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 228. § (4) bekezdése szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett a 7.080.000 forintot és járulékait meghaladó keresetet elutasító rendelkezése, ezért azt a másodfokú bíróság nem érintette.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott érdemi döntésével a másodfokú bíróság egyetértett, a fellebbezésben előadottak miatt azonban kiemeli a következőket:

Az ítélet elleni fellebbezés korlátai között a másodfokú bíróságnak csak azt kellett vizsgálnia, hogy az alperesek által elszállított és a II. rendű alperes birtokában lévő négy játékgép értékének megfizetésére irányuló keresetet elutasító elsőfokú döntés megalapozott-e vagy sem.

A felperes az alperesekkel szemben a szerződésen kívüli károkozás szabályaira hivatkozva kívánt igényt érvényesíteni, ezért az alperesek jogalapot vitató érdemi védekezésére figyelemmel a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelte a sikeres

igényérvényesítéshez szükséges valamennyi tény, nevezetesen: a vagyona értékcsökkenésével bekövetkezett kára, az alperesek jogellenes magatartása és ezek közötti okozati összefüggés bizonyítása (Ptk. 339. § (1) bekezdés).

Az elsőfokú bíróság a Pp. 141. § (2) és (6) bekezdése alapján felhívta a felperest bizonyítékai és bizonyítási indítványai előterjesztésére, majd a 7. számú végzésében engedélyezett 15 napos határidőt a felperes kérelmére 8. számú végzésével további 15 nappal meghosszabbította. A felperes az ekként 2006. december 15-ig engedélyezett határidőben két tanút jelölt meg, mint akik a játégek elszállításának időpontjára és körülményeire tudnak nyilatkozni, tulajdonjoga bizonyítására pedig a betéti társaság felszámolójának levelét, az APEH foglalási jegyzőkönyvét és a felszámolónak küldött tájékoztatását, valamint a felperesi jogi képviselő alperesekhez intézett felszólító leveleit csatolta.

Az elsőfokú bíróság a tanúk vallomását és az okiratok tartalmát értékelve helyesen állapította meg, hogy a felperes tulajdonjogát ezek nem bizonyítják. A tanúk a gépek elszállításának konkrét időpontjára, körülményeire nem tudtak nyilatkozni, és a gépek tulajdonjogával kapcsolatos tényekről sem volt tudomásuk, az okiratok pedig egyetlen olyan tény, adatot sem tartalmaztak, amelyek vagy a felperes, vagy elhunyt gyermeke tulajdonjogára vonatkoztak volna. Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy - az egyébként erre engedélyezett határidő lejártá után csatolt - póthagyatékot átadó végzés önmagában ugyancsak nem bizonyítja a felperes tulajdonjogát, ennek a határozatnak tulajdonjogot keletkeztető hatása nincsen. A felperes az elsőfokú eljárásban nem tulajdonjoga bizonyítására, hanem a Szerencsejáték Felügyelet megkeresésére irányuló indítványának teljesítéséhez szükséges adatok szolgáltatásaként mellékelte a játégek hitelesítéséről kiállított bizonyítványok másolatát, de a fellebbezésében állítottakkal szemben ezek az okiratok sem alkalmasak tulajdonjoga bizonyítására, hiszen a hitelesítésnek nem ez volt a tárgya, az okiratok kiállítója egyébként a felperes gyermekét nem tulajdonosként, hanem a hitelesített eszközök bemutatójaként tüntette fel.

A felperesnek a vagyonában bekövetkezett értékcsökkenésként megjelölt kára bizonyításához tulajdonjoga mellett a gépek keresetben megjelölt értékét is bizonyítania kellett volna. A felperes azonban az erre engedélyezett határidőben nem terjesztett elő ezzel kapcsolatos indítványt, hiszen a határidő utolsó napján kelt, de a határidő lejártát követően érkezett 12. számú beadványa is csak annyit tartalmazott, hogy a póthagyatéki eljárás lezárása után fogja kérni igazságügyi szakértő kirendelését a gépek elszállítás kori értékének megállapítására, a per utolsó tárgyalásán, vagyis a határidő lejártá után 3 hónappal előterjesztett, elkésztett indítványát pedig az elsőfokú bíróság 20-I. számú végzésével elutasította.

A Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezésben új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezhetett volna. Az új bizonyíték előadására vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyíték lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának

alátámasztására irányul; a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A másodfokú bíróság a Pp. idézett rendelkezése alapján megállapította, hogy a felperes a másodfokú eljárásban e rendelkezésekbe ütköző módon terjesztette elő új bizonyítékait, és indítványozta az elsőfokú bíróság által elutasított szakértői bizonyítás lefolytatását. A felperes már az elsőfokú eljárásban is állította, hogy gyermeke a bérleti jogviszonyok megszűnését követően a bérbeadó társaságtól megszerezte a gépek tulajdonjogát, ennek az állításnak a bizonyítékait azonban az elsőfokú bíróság felhívása ellenére sem csatolta. A gépeket bérbeadó társaságnak a tulajdonjogok 1997., 1998. és 1999. évi átruházását igazoló 2007. május 2-án kelt okirata pedig pusztán a kiállítás időpontjára figyelemmel nem felel meg a Pp. 235. § (1) bekezdésében foglaltaknak, hiszen a felperes a tulajdonjogot átruházó társaság személyének és az átruházás tényének ismeretében ezt az okiratot már az elsőfokú eljárásban erre engedélyezett határidőben is beszerezhetette volna, míg a többi okirat a felperesi tulajdonjog bizonyítására eleve nem alkalmas. A Pp. 235. § (1) bekezdésének utolsó mondata és a 141. § (6) bekezdése azt is kizárja, hogy a felperes az elsőfokú bíróság által engedélyezett határidő lejártát követően előterjesztett szakértői bizonyítás lefolytatását indítványozza a másodfokú eljárásban. A felperes fellebbezésében fenntartott indítványának teljesítését és a másodfokú eljárásban csatolt bizonyítékainak figyelembevételét a fellebbezésben hangsúlyozott tények egyébként is kizárják, hiszen a felperesi tulajdonjog és a gépek értékének bizonyítása sem adhatna alapot arra, hogy a felperes a II. rendű alperes birtokában lévő négy gép értékének megfizetését igényelhesse. A felperesnek ugyanis még a négy játékgép tulajdonosaként sem lenne törvényben biztosított joga arra, hogy az állítása szerint tulajdonában álló, vagyis vagyonát képező gépek értékének megfizetését vagyonban beállott értékcsökkenésként követelhesse (Ptk. 98. §, 99. §, 112. § (1) bekezdése).

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyta (Pp. 253. § (2) bekezdése).

A felperes fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése folytán köteles az alperesek jogi képviseletével felmerült, a fellebbezett érték alapulvételével és a kifejtett munkával arányosan megállapított, áfával növelt összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség, valamint az illetékfeljegyzési joga miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Budapest, 2007. július 4.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hóbl Katalin s.k.
előadó bíró

Dr. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül: